

Ana Simić (2001, Beograd), student je četvrte godin OAS na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu, odsek slikarstvo. Završila je Školu za dizajn u Beogradu 2020., na smeru likovni tehničar. U svom radu najčešće se izražava kroz crtačke tehnike, koristeći tuš i pero na papiru i na pamučnom platnu. Pored slikarstva, bavi se sito štampom, skulpturom i animacijom. Glavni fokus njenog umetničkog istraživanja su žene i njihov socijalni položaj, sa težnjom da se kroz njihovo predstavljanje vizualizuje realnost u kojoj one žive.

Realizovala je samostalnu izložbu „Insignije“ 2023., u Galeriji Štab, Beograd.

Nikola Pavković (2000, Pančevo), student je četvrte godine Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu, u klasi profesorke Olivera Parlić Karajanković. Prethodno je pohađao školu crtanja u Domu omladine Pančevo, pod mentorstvom Zorana Deranića i Svetlane Karović Deranić. Mediji koje koristi u svom radu su: crtež, skulptura i instalacija. Kroz umetničku praksu propituje sopstveni paralelni razvojni put kao brata blizanca i kao individualne ličnosti nezavisne od tog odnosa.

Dobitnik je Nagrade Akademije likovnih umetnosti u Beogradu, za skulpturu u materijalu 2023.

Dom omladine Beograda
Makedonska 22
dobinfo@domomladine.org
www.domomladine.org

Za izdavača:
Andrija Bojanić, v.d. direktora
Urednica programa:
Marta Marković

Savet Galerije:
Ana Veljković
Saša Janjić
Marko Lađušić
Predrag Damjanović

Dizajn:
Dom omladine Beograda
Štampa:
DonatGraf

Ana Simić i Nikola Pavković

AFEKTIVNA VEZANOST

16 – 28. JANUAR 2024.
GALERIJA DOMA OMLADINE BEOGRADA

AFEKTIVNA VEZANOST / Ana Simić i Nikola Pavković

Izložba pod nazivom „Afektivna vezanost“ sastoji se od crteža na pamučnom platnu i dve skulpture u metalu. Predmet umetničkog projekta je pojam iz psihologije pod nazivom teorija afektivne vezanosti. Ona se odnosi na sistem genetski programiranih obrazaca koji postoje kako bi se osigurao kontakt između deteta i majke, figure afektivne vezanosti. Odvajanje od majke kod deteta izaziva anksioznost i tugu. Vezivanje za majku predstavlja najznačajniji korak za detetov emotivni, a potom i mentalni razvoj i zdravlje. Inspirisani ovom teorijom, Ana Simić i Nikola Pavković istražuju uticaj odnosa privrženosti između čoveka i figure afektivne vezanosti na oblikovanje ljudskog identiteta i njegove svakodnevice.

Afektivnu vezanost Ana Simić istražuje na širem društvenom planu problematizujući načine na koji su se, kroz istoriju, formirali identiteti žena i oblici njihovog ponašanja u odnosu na suprotni pol, samim tim i njihove društvene uloge. Potreba za bliskim odnosima sa muškarcima, koje žene usvajaju, kosi se sa potrebom za njihovim oslobađanjem od patrijarhalnih narativa. Strah i anksioznost koju žene osećaju udaljavajući se ili odbacujući vrednosti patrijarhata otežava proces odvajanja i preispitivanja legitimiteta načela patrijarhata. Bez alternativne podrške i oslonca žene otežano stiču osećaj sigurnosti u drugačijim društvenim okvirima.

Sugestivni nazivi radova poput: „Za njega“, „Nema“, „Njegova majka“ ili „Ranjena“ problematizuju ulogu žene u društvu i pokušavaju da sagledaju fenomen ženskog iskustva, ponajviše nemoći, ali i borbe, vekovima unazad pa do danas. Posmatranje žene isključivo u ulozi nečije majke, supruge i sestre sa jedne strane, ili ljubavnice, prostitutke i veštice sa druge, neutrališe njeno nezavisno intelektualno i duhovno biće. Autorkini radovi kreiraju feministički prostor u kojem se ženina vrednost ne definiše ili prepoznaje samo kroz njen odnos sa muškarcem i okolinom. Serija radova pod nazivom „Ko su one ako nisu njegove?“ prikazuje monumentale kompozicije žena naglašavajući potrebu za odvajanjem i stvaranjem novog identiteta izvan odnosa sa figurom afektivne vezanosti.

Nikola Pavković odgovara na sprovedeni istraživački proces iz ličnog ugla, usredsređujući se na odnos sa bratom blizancem. Ova posebna vrsta veze između blizanca često ima jedinstvenu i duboku dimenziju, proizlazeći iz bliskosti koju ovi pojedinci dele od samog trenutka rođenja. Međutim, ova izuzetno snažna emocionalna povezanost može dovesti do fenomena gubitka individualnosti, gde blizanci postaju suštinski „jedna osoba“, što je postao fokus Nikolinos istraživačkog rada. Pored toga, strah od gubitka individualnosti može stvoriti emocionalnu napetost, stvarajući osećaj gubitka ličnog identiteta u okviru te snažne veze. Želja za razvijanjem sopstvenog i napuštanje zajedničkog identiteta, kod blizanaca stvara strah i anksioznost slično kao i kod dece koja se emotivno i fizički odvajaju od svoje majke.

Pitanje koje autor postavlja jeste da li su individualna postignuća dovoljna za razgraničavanje te srasle povezanosti ili je njihov identitet zauvek osuđen na uokvirenost blizanačkog odnosa. U seriji radova „Aleksa ima brata, ali to nisam ja“, autor koristi uvide iz istraživačkog procesa kao polaznu tačku za umetnički izraz. Kroz vizuelne narative on teži predstavljanju kompleksnosti osećanja i osećaja gubitka individualnosti, istovremeno pozivajući posmatrača na unutrašnju refleksiju.

Pored zajedničkog interesovanja za psihologiju, Ana Simić i Nikola Pavković dele i srodan senzibilitet, kao i umetnički izraz. Svojim ahromatskim radovima, svedenih formi, umetnici teže neposrednosti i jednostavnosti zarad efektivnijeg dočaravanja izvesnih emotivnih stanja. Pored veštog umetničkog izraza i oštroumnosti, umetnici skreću pažnju na veoma važan aspekt psihologije koji utiče na oblikovanje ljudskog identiteta i njegove svakodnevice kroz usvojene obrasce ponašanja. Oba umetnika odgovaraju na temu iz sopstvene pozicije, zaokupljeni mogućnostima osvajanja novih horizonata u domenu ličnog i društvenog razvoja.

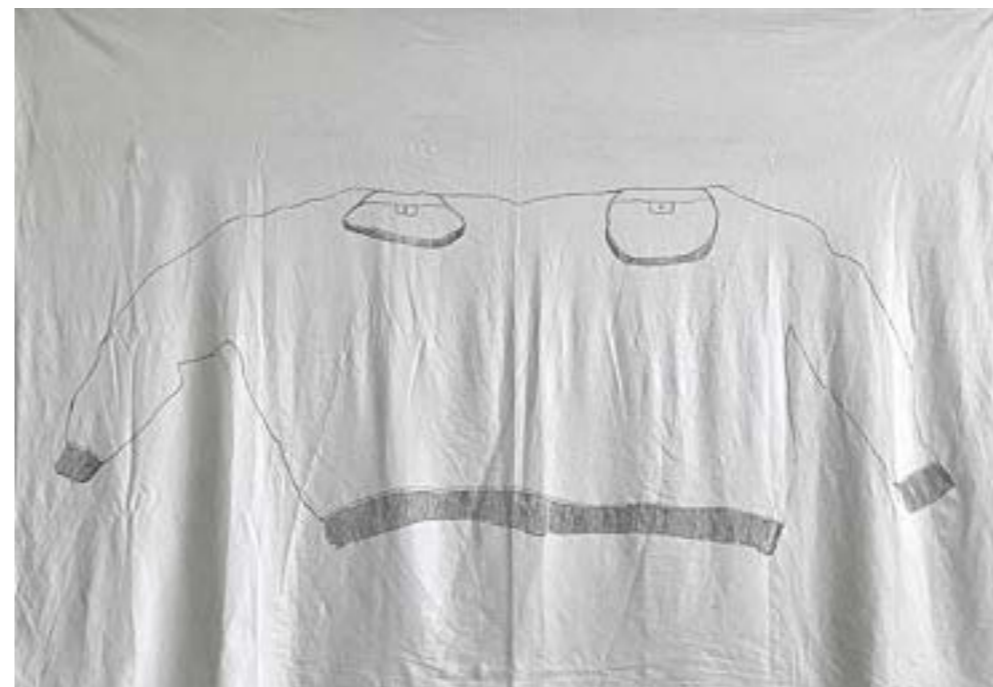
Detalj rada „**Čekam**“, iz ciklusa „Aleksa ima brata, ali to nisam ja“, ugljen na čaršavu, 150x220cm

„**Sunce**“, tuš i pero na platnu, 160x210cm

„**Bez naziva**“, firiket, 30x25cm

„**Sunce**“, tuš i pero na platnu, 160x210cm

„**Ranjena**“, tuš i pero na platnu, 160x 230cm